

Arrest

nr. 191 575 van 5 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Irakese staatsburger van Arabische origine. U bent een soennitische moslim afkomstig uit de hoofdstad Bagdad. U woonde in de wijk Basateen en werkte in een kruidenierszaak. U combineerde uw werk met het volgen van studies om uw diploma middelbaar onderwijs te behalen.

U verklaarde dat u een tweetal weken voor uw vertrek uit Irak gecontacteerd werd door een u onbekende militie om mee te gaan vechten in de provincie Diyala tegen de terreurgroep Islamitische Staat (IS). U was niet van plan u aan te sluiten bij een militie, omdat u diende in te staan voor het levensonderhoud van uw familie. Verder vernam u niets meer van deze onbekende militie. Op 1 augustus 2015 in de namiddag was u samen met uw vriend Hassan onderweg van de plaats waar u bijles volgde naar huis. Uw vriend zat aan het stuur.

Toen jullie langs een moskee passeerden, reed uw vriend een oude man aan die uit de moskee kwam. De oude man viel op de grond. Uw vriend besloot door te rijden en vroeg u aan niemand iets te vertellen. Uw vriend zette u thuis af. U vertelde meteen alles aan uw familie. Uw familie vroeg u terug te gaan naar de plaats waar het ongeval gebeurd was en alles te vertellen. U ging terug ter plaatse en vertelde aan de omstaanders wat er gebeurd was. De oude man was overleden en zijn lichaam lag nog op straat. U ging terug naar huis en in de vooravond kwam de familie van het slachtoffer bij u langs. U vertelde nogmaals wat er gebeurd was en wie de dader was. Die nacht kreeg u telefoon van de broer van uw vriend Hassan. U wist dat zijn broer lid was van de sjiiitische militie Asa'ib Ahl al Haq (AAH). Hij bedreigde u en zei dat u aan niemand mocht vertellen dat zijn broer Hassan de oude man had aangereden. Een of twee dagen later in de late namiddag, kreeg u opnieuw telefoon van de broer van Hassan. Hij zei u dat hij uw broer Walid had en dat u uw getuigenis moest intrekken. Indien er een vergadering kwam tussen de betrokken stammen, dan zou u moeten getuigen en u moest alles ontkennen wat u voordien verklaard had aan de familie van het slachtoffer. Zo niet zou uw broer vermoord worden. U vertelde dit niet aan uw ouders en vertrok meteen naar de woning van uw vriend Basim. U besloot Irak te verlaten. De volgende dag, op 4 augustus 2015, bracht Basim u naar de luchthaven. U nam een vlucht van Bagdad naar Ankara. In Ankara verbleef u bij uw broer Khalid, die al lang in Turkije woonde. Toen u een zestal dagen in Ankara verbleven had, vernam u via een vriend dat uw vriendin Noor zwanger was en dat haar familie dit te weten gekomen was. U hoorde ook via uw vriend dat Noor vermoord zou geweest zijn, maar u was niet zeker of dit waar was of niet. Toen uw broer Khalid vernam wat er gebeurd was met Noor, vertelde hij u dat u niet langer bij hem in Turkije kon blijven. U reisde door via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Duitsland tot u België bereikte op 27 augustus 2015. Op 28 augustus 2015 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Toen u al in België verbleef, kwam u nog te weten dat uw familie kwaad was op u. Uw ouders wilden geen contact meer met u. U had wel nog contact met uw broer Khalid en zo vernam u dat uw broer Walid effectief ontvoerd werd en dat hij terug vrijgelaten werd, waarschijnlijk tegen betaling van losgeld. Walid raakte gewond bij de ontvoering en verloor een arm. Uw broer Khalid bezorgde u een foto van zijn verwondingen. Verder probeerde u meer informatie te verkrijgen over de situatie van Noor. Via een van uw burens kwam u te weten dat de slogan 'gezocht door de stammen, mag niet verkocht of verhuurd worden' op de woning van uw ouders werd aangebracht en dat zij de woning verlaten hebben. Hierdoor begreep u dat uw probleem omwille van uw relatie met Noor zeer ernstig was en dat het waar was dat zij vermoord werd.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten voor: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort afgeleverd te Bagdad op 1 juli 2013, een kopie van uw nationaliteitsbewijs afgeleverd te al-Rusafa op 10 maart 2008, een kopie van uw identiteitskaart afgeleverd te Mandily op 7 november 2007, een kopie van de bewonerskaart van uw vader afgeleverd te Bagdad op 27 juli 2009, een onvolledige kopie van de rantsoenkaart afgeleverd te al-Jazaer, enkele foto's van uw broer Walid (verwondingen hand), enkele foto's van slachtoffers van aanslagen in Irak, een schrijven van psycholoog S. (S.) opgesteld op 3 juni 2016 en een foto van de slogan op uw ouderlijke woning.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt, omdat u problemen vreesde te krijgen met ofwel de familie van het slachtoffer van een vluchtmisdrijf waarvan u getuige was, ofwel de familie van de dader van het vluchtmisdrijf. U vreest ook vermoord te worden door de familie van uw vriendin Noor. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Uw verklaringen over het vluchtmisdrijf waar u getuige van was en de gebeurtenissen die daarop volgden konden niet overtuigen. Zo kon u erg weinig vertellen over het slachtoffer van de aanrijding. U kon enkel zeggen dat het om een oude man ging, u dacht dat hij zo'n zestig à zeventig jaar was en dat hij uit uw buurt kwam (CGVS gehoorverslag 15 juni 2016, hierna CGVS1, pg 10 en CGVS gehoorverslag 24 augustus 2016, hierna CGVS2, pg 11). U bleek de naam van het slachtoffer niet te kennen (CGVS1, pg 11). Nochtans sprak u eerst op de plaats delict met de omstaanders over de aanrijding. Deze omstaanders kenden volgens u het slachtoffer, omdat ze ook uit de moskee kwamen en uit de buurt van het slachtoffer kwamen (CGVS1, pg 11). Vervolgens kwamen verschillende leden van de stam van het slachtoffer bij u thuis langs om u vragen te stellen over de aanrijding (CGVS1, pg 11). In deze context lijkt het zeer merkwaardig dat de naam van het slachtoffer op geen enkel ogenblik ter sprake zou gekomen zijn. Ook het feit dat u tijdens het eerste gehoor verklaarde dat het slachtoffer tot de al-Ameeri stam behoorde (CGVS1, pg 11), terwijl u tijdens het tweede gehoor ineens niet meer kon zeggen tot welke stam hij behoorde, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

U zei dat u het niet wist, omdat u hem niet persoonlijk kende (CGVS2, pg 11), wat geen steek houdt gezien u tijdens het eerste gehoor gewoon meteen op de vraag antwoordde. Het kan geenszins overtuigen dat u elementen die tot de kern van uw asielrelaas behoren (u vreest immers de familie en stam van het slachtoffer, indien u niet tegen uw vriend Hassan zou getuigen), zou vergeten zijn in de korte tijdspanne tussen de twee gehoren op het CGVS. Er mag toch van u verwacht worden dat de naam van de stam die u vreest in uw geheugen zou gegrift staan. U kon ook niet zeggen of de politie naar de plaats delict was gekomen, noch wist u of er medische hulp gekomen was of gevraagd werd, en of er nog geprobeerd werd het leven van het slachtoffer te redden (CGVS2, pg 11), toch zaken waarvan verwacht zou worden dat ze ter sprake komen, indien u ter plaatse komt om aan de omstaanders, de mensen van uw buurt, te zeggen wat er gebeurd was en wat u wist.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen over het vluchtmisdrijf werden verder aangetast door tegenstrijdige verklaringen over het contact met de broer van het slachtoffer. Bij de DVZ verklaarde u dat de broer van de dader bij u gekomen is om te vragen hoe de familie van het slachtoffer wist waar uw vriend (de dader) woonde (DVZ, vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op het CGVS stelde u dat u enkel telefonisch contact gehad hebt met de broer van het slachtoffer (CGVS2, pg 11). U kon geen verklaring geven voor deze anomalie en hield het erop dat u zoiets niet gezegd had bij de DVZ. Er zijn echter geen redenen om aan te nemen dat er tijdens het interview bij de DVZ zaken zouden toegevoegd zijn aan uw verklaringen die u niet vermeld zou hebben. De twijfels over het contact met de broer van de dader, werden overigens nog versterkt doordat u enerzijds sprak over twee telefoongesprekken met deze persoon - namelijk het gesprek de nacht volgend op de aanrijding en het gesprek de dag voor uw vertrek uit Irak (CGVS1, pg 7, 11) – en u anderzijds niet kon zeggen hoeveel keer in totaal u door hem gebeld werd (CGVS2, pg 11).

Uw gedrag na het tweede telefoongesprek met de broer van de dader, toen u vernam dat hij uw broer Walid had ontvoerd, roept vragen op. Het lijkt merkwaardig dat u uw familie hier niet van op de hoogte bracht, terwijl u voordien meteen aan uw familie verteld had wat er gebeurd was en u hun raad, namelijk terugkeren naar de plaats delict, opvolgde. Dat u vervolgens, na een nog ingrijpendere gebeurtenis, waarbij bedreigd werd het leven van uw broer te nemen, niets zou zeggen aan uw familie, en dat u uw situatie enkel zou bespreken met uw vriend Basim en meteen het land zou verlaten, lijkt weinig logisch. U had zelf niets gedaan wat uw familie tegen de borst kon stoten. U zei dat u hen niets vertelde, omdat deze broer veel voor uw familie betekent, dat zij afhankelijk zijn van hem (CGVS1, pg 14) en dat het probleem toen erger werd en u schrik had voor uw leven (CGVS2, pg 12). Indien u beseftte dat uw broer Walid belangrijk was voor uw familie, zou toch veeleer verwacht worden dat u onmiddellijk uw familie zou inlichten over zijn ontvoering.

Gezien bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over het vluchtmisdrijf en de daaropvolgende problemen. Er kan bijgevolg ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat uw familie geen contact meer wil met u, omdat u uw broer Walid in de problemen bracht (CGVS1, pg 8 en 15 en CGVS2, pg 15).

Ter staving van de situatie van uw broer Walid legde u enkele foto's neer waarop een persoon te zien is in het ziekenhuis en op andere plaatsen, waarbij te zien is dat deze persoon een hand verloren is (stukken 5 en 9). Uit deze foto's kan echter niet opgemaakt worden wie de persoon op de foto is en hoe en wanneer hij gewond raakte. Deze foto's kunnen uw geloofwaardigheid dan ook geenszins herstellen. Uw verklaringen over uw geheime relatie met Noor en de problemen die ontstonden toen de relatie en haar zwangerschap aan het licht kwamen, konden evenmin overtuigen. Zo bleef u erg vaag over een aantal zaken, waarvan mag verwacht worden dat u er vlot en spontaan zou kunnen op antwoorden. Toen u tijdens het tweede gehoor gevraagd werd hoe lang u Noor al kende, bleef u erg vaag en zei u dat het al een lange tijd was (CGVS2, pg 3). U kon zelfs bij benadering niet zeggen hoeveel jaar zij uw vriendin was geweest (CGVS2, pg 3). Tijdens het eerste gehoor had u echter meteen gezegd dat u haar sinds 2008 kende (CGVS1, pg 16). Uw verklaring dat u verward bent, omdat u hoorde dat zij overleden is, kan bezwaarlijk als een geldige reden voor uw onwetendheid aanvaard worden, aangezien u dit tijdens het eerste gehoor ook al wist en wel vlot de relatie in de tijd kon duiden. U kon zich de dag en maand waarop zij geboren is niet herinneren. U verklaarde dat zij tijdens de schooldagen verjaarde, maar u kon zelfs niet zeggen of zij bijvoorbeeld tijdens de zomer of tijdens de winter jarig is (CGVS2, pg 3). U kende de naam van haar moeder niet (CGVS2, pg 3). U wist niet tot welke religieuze strekking zij behoorde. U had alleen een vermoeden dat zij een sjiitische moslima was, omdat haar stam sjiieten zijn (CGVS2, pg 4). U bleek ook niet te weten in welke wijk zij en haar familie gingen wonen, nadat zij verhuisden uit de Basateen wijk, waar u zelf woonde (CGVS2, pg 4). U kon de naam van haar school niet geven, hoewel u haar tijdens de schooldagen elke dag kon zien en u met haar afsprak nabij het huis van een vriend die vlakbij haar school woonde (CGVS2, pg 5). Een dergelijk gebrek aan kennis over basisgegevens van de persoon met wie u gedurende meerdere jaren een relatie onderhield en met wie u zeer geregeld contact had zowel in persoon als via internet/ gsm (CGVS2, pg 6), doet in zeer ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze geheime relatie.

U kon overigens geen enkel begin van bewijs voorleggen ter staving van uw relatie met Noor. Het is toch bijzonder merkwaardig dat u ter staving van een relatie die ongeveer zeven jaar zou geduurd hebben, geen enkel bewijsstuk kan voorleggen. U verklaarde dat u niets meer had, omdat u een ander gsm toestel had (CGVS2, pg 7). Het is echter weinig aannemelijk dat u alles wat u van haar gekregen had kwijt bent geraakt enkel omdat u een ander gsm toestel kreeg. U zei bijvoorbeeld dat jullie regelmatig contact hadden via chat (programma Tango), zodat het voor u niet bijzonder moeilijk kan zijn om in te loggen met de account die u gebruikte om te kunnen chatten en nog zaken terug te vinden.

U kon ook bijzonder weinig vertellen over wat er in feite gebeurd was met uw vriendin Noor. U had enkel informatie over haar situatie via een vriend wiens vriendin bevriend was met Noor. Van deze vriend hoorde u dat de moeder van Noor jullie relatie zou ontdekt hebben, toen zij beelden van u op haar gsm zag. Haar moeder zou dan ongeveer een maand voor uw vertrek uit Irak haar gsm afgenomen hebben, waardoor u geen contact meer kon hebben met haar (CGVS1, pg 16 en CGVS2, pg 7). Via deze vriend hoorde u ook dat Noor vermoord zou zijn. Vervolgens contacteerde u mensen uit uw wijk om naar uw familie te vragen en vernam u van kennissen uit de wijk en burens dat uw familie vertrokken was en dat de slogan 'gezocht door de stam, mag niet verkocht of verhuurd worden' op uw ouderlijke woning was aangebracht. Meer informatie over de omstandigheden van het overlijden van Noor en de gevolgen van deze erekwestie voor uw familie kon u niet verstrekken. Uw eigen familie zou u niets verteld hebben over de situatie, omdat zij kwaad op u zijn omwille van uw vertrek na het vluchtmisdrijf en geen contact meer met u hebben. Uit bovenstaande is echter al gebleken dat uw verklaringen over het vluchtmisdrijf en de daaropvolgende gebeurtenissen ongeloofwaardig zijn.

De foto van een muur waarop de voornoemde tekst werd aangebracht, die u na het tweede gehoor doorstuurde, herstelt uw gebrek aan geloofwaardigheid niet, wel integendeel. U verklaarde namelijk dat de tekst in het rood geschreven werd (CGVS2, pg 8), terwijl de tekst op de foto die u bezorgde zwart is (stuk 8). U bleek ook niet goed te weten wat deze slogan betekent. U zei dat u het eigenlijk niet wist, dat u vroeger zoiets zag toen u nog in Irak was in het geval dat er bijvoorbeeld een probleem is tussen twee stammen, dat u zoiets hoorde, maar dat u daar niet van op de hoogte bent, dat zoiets bekend is bij jullie en dat de interviewer het op internet kon opzoeken (CGVS2, pg 8). Gezien u niet goed wist wat de leuze betekent, is het bevreemdend dat u dan voordien verklaarde dat u zeker wist dat Noor vermoord werd, nadat u hoorde dat deze tekst op uw ouderlijke woning was aangebracht (CGVS1, pg 16).

Gelet op al deze vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw vrees voor vervolging omwille van uw geheime relatie die aan het licht zou gekomen zijn.

Gezien uw ongeloofwaardig asielrelaas, kan er ook niet zonder meer geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u verward bent en het psychisch heel zwaar hebt (CGVS1, pg 15), omwille van hetgeen dat met Noor zou gebeurd zijn (CGVS2, pg 3) en omdat uw familie geen contact meer met u wil, omdat u uw broer Walid in de steek zou gelaten hebben. Het lijkt best mogelijk dat u een moeilijke relatie hebt met een of meerdere leden van uw familie, doch het komt u als asielzoeker toe zicht te bieden op de redenen die daartoe geleid hebben. Indien u dit louter kadert in een ongeloofwaardig asielrelaas, stelt u het CGVS niet in de mogelijkheid uw situatie op een correcte wijze te beoordelen. Ter staving van uw psychologische problemen legde u een schrijven voor van een psychologe opgemaakt op 3 juni 2016 waarin vermeld wordt dat u zevenmaal met een tolk op gesprek kwam in de periode van 27 november 2015 tot 12 februari 2016. Uw asielrelaas wat de problemen gerelateerd aan het vluchtmisdrijf betreft, wordt erin hernomen. Het gaat hier louter om uw eigen verklaringen en deze beschrijving van uw vluchtrelaas doet dan ook niets af aan de hogervermelde vaststellingen. Het schrijven vermeldt niet dat u tijdens de gesprekken over uw vriendin Noor gesproken hebt, wat op zich al opmerkelijk is. De door u voorgehouden gebeurtenissen met betrekking tot Noor zijn zeer ernstig en zouden de nodige indruk op u moeten gemaakt hebben, waardoor toch verwacht zou worden dat dit een rol zou spelen in uw psychologische begeleiding. Voorts roept het vragen op dat het schrijven van de psychologe stelt dat u via uw broer vernomen had dat uw familie naar u gevraagd had en dat u dit zag als een teken dat ze u niet vergeten waren en dat de situatie misschien kon verbeteren, terwijl u tijdens het gehoor ontkende dat er sprake was van enige verbetering tussen u en uw familie (CGVS2, pg 14). Hiermee geconfronteerd zei u dat u 'een gevoel had van zoiets', dat het iets was dat u voelde (CGVS2, pg 14). Dit blijkt echter geenszins uit de bewoordingen die in het schrijven van uw psychologe gebruikt worden. Uit het schrijven van de psychologe blijkt ook niet dat uw gemoedstoestand van dien aard zou zijn, dat uw verstandelijke vermogens erdoor worden aangetast. Bijgevolg vormen uw opmerkingen over uw psychische toestand en het schrijven van uw psychologe geen afdoende verklaring voor het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid.

Ten slotte haalde u ook aan dat u door een u onbekende militie gevraagd werd om u aan te sluiten en te gaan vechten tegen IS in Diyala. De militie zou informatie gegeven hebben en zou uw gegevens verzameld hebben. Meer gebeurde er niet. U kon niet zeggen wat deze onbekende militie zou doen, indien u zich niet aansloot en zei dat u dacht dat ze u niet gingen vermoorden (CGVS2, pg 13). Sindsdien hebt u niets meer vernomen van deze onbekende militie (CGVS2, pg 13).

Uit niets blijkt dan ook dat uw vrees op dit punt nog actueel zou zijn en dat u gezocht zou worden door een onbekende militie. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt dat er geen sprake is van gedwongen rekrutering door milities.

Gelet op al de bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de

mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad.

In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de

internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde identiteitsdocumenten – namelijk een kopie van de eerste pagina van uw paspoort afgeleverd te Bagdad op 1 juli 2013, een kopie van uw nationaliteitsbewijs afgeleverd te al-Rusafa op 10 maart 2008, een kopie van uw identiteitskaart afgeleverd te Mandily op 7 november 2007, een kopie van de bewonerskaart van uw vader afgeleverd te Bagdad op 27 juli 2009, een onvolledige kopie van de rantsoenkaart afgeleverd te al-Jazaer – geven een indicatie van uw identiteit, nationaliteit en herkomst uit Bagdad, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. De foto's die u neerlegde waarop slachtoffers van aanslagen te zien zijn hebben enkel betrekking op de algemene situatie in Irak en zeggen niets over uw persoonlijk vluchtrelaas. De overige documenten werden hierboven reeds besproken. Uw origineel paspoort zou nog in Turkije liggen bij uw broer. Uw broer zou dit niet willen opsturen, omdat u geen geld hebt (CGVS1, pg 5 en 6). Het is weinig overtuigend dat u werkelijk niet in de mogelijkheid zou zijn om uw paspoort, dat bij uw broer in Turkije ligt, te laten opsturen en dat dit zo'n dure onderneming zou zijn die voor u absoluut niet haalbaar is en dat uw broer niet bereid zou zijn u te helpen om het paspoort te bezorgen, gelet op het belang van dit document. Dit getuigt van een gebrek aan medewerking van uw zijde. Het komt immers u als asielzoeker toe alles in het werk te stellen om zoveel mogelijk bij voorkeur originele documenten voor te leggen. Het feit dat u uw origineel paspoort niet voorlegt, doet ook vermoeden dat u mogelijk gegevens wil verbergen voor het CGVS, zoals bijvoorbeeld een andere uitreisdatum of een verblijf in een derde land.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Waar hem een gebrek aan informatie wordt verweten over het slachtoffer van het vluchtmisdrijf, voert verzoeker aan:

“Echter is het niet abnormaal dat men na een het meemaken van een schokkend verkeersongeval last heeft van geheugenverlies omdat men zodanig onder de indruk is van het hele gebeuren.”

Verder wijst verzoeker erop dat hij een aantal andere gegevens wel kon verstrekken.

Omtrent zijn gedrag na kennisname van de ontvoering van zijn broer, stelt verzoeker:

“Verzoeker wou zijn familie niet nog meer in gevaar brengen en verkoos daarom om dit van hen te verbergen. Verzoeker vond het naar eigen mening veiliger om het land te verlaten. Hij heeft een keuze gemaakt en wou zijn familie niet nog meer teleurstellen daar hij weet hoe ze zullen reageren.”

Verzoeker legt voorts een foto neer waarop hij samen met zijn broer wordt afgebeeld. Het is niet evident om een foto van het paspoort van zijn broer te verkrijgen.

Verzoeker wijst op zijn jeugdige leeftijd ten tijde van zijn relatie met Noor. Voor een jongeman van 19 zijn de gevraagde zaken niet de relevantste in een relatie. Verzoeker kon voorts wel andere informatie over Noor geven.

Verzoeker legt foto's neer van hem en Noor. Deze tonen aan dat hij de waarheid sprak wanneer hij haar beschreef (dit op de haarkleur na, wat betekent dat zij haar haar later verfde). Verzoeker haalde aan dat zij vroeger contact hadden via Tango. Hij tracht meermaals om via een vriendin contact op te nemen met Noor omdat zij van haar ouders haar gsm niet meer mocht gebruiken.

Verzoeker heeft de kleur van de slogan slechts vernomen via een vriend. Het is mogelijk dat zijn vriend zich vergiste of dat verzoeker dit detail verkeerd begreep. Verzoeker wist de concrete betekenis achter de leuze niet maar de teksten wijzen in het algemeen op gewelddaden. Bovendien had zijn familie het huis verlaten, wat toch wijst op een ernstige verstoring van hun gezinsleven.

Verzoeker benadrukt nog dat hij naar een psycholoog ging om rust te vinden. Dat hij niet over alles in dialoog trad, was ondergeschikt aan de zoektocht naar rust. Verzoeker had het psychologisch erg zwaar bij aankomst in België. Hij lijdt aan een posttraumatische stoornis ingevolge de bovenvermelde redenen.

Verzoeker legt twee foto's neer waaruit blijkt dat zijn paspoort per DHL post aan hem werd overgemaakt. Hij heeft hierover niets te verbergen.

Verzoeker verwijst naar artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag. Hij toetst zijn situatie en problemen aan de in deze bepalingen opgenomen criteria. In dit kader wijst hij onder meer op de macht van de sjitische milities en de misbruiken die deze milities plegen ten aanzien van de soennieten in Bagdad.

Verder verwijst verzoeker naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat er in Irak een gewapend conflict heerst en dat verweerder dit niet betwist. Verzoeker wijst op hetgeen verweerder stelt. Eveneens benadrukt hij dat Irak en Bagdad werden uitgeroepen tot één van de gevaarlijkste landen en de gevaarlijkste stad ter wereld.

Voorts stelt verzoeker dat de informatie in het administratief dossier onvoldoende actueel is. Er vonden nadien nog verschillende aanslagen plaats die de situatie niet ten goede kwamen.

Vaak wordt inzake het aantal burgersletoffers door het CGVS vergeten dat de media tijdens vakantieperiodes minder slachtoffers en incidenten rapporteren en dat de regering censureert of propageert.

Verzoeker herhaalt dat de informatie van verweerder achterhaald is. Hij verwijst daarbij naar twee Franstalige arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) van in april 2016. Verzoeker verwijst eveneens naar een rapport van Caritas International en CIRE, waarin kritiek wordt geuit op het beleid van het CGVS. Verzoeker geeft nog een uiteenzetting over de situatie in Bagdad en, meer specifiek, in zijn eigen wijk.

Ook verzoekers persoonlijke situatie geeft aanleiding tot bescherming. Verzoeker wijst op zijn psychologische kwetsbaarheid. Hij stelt dat hij geen familie meer heeft in Bagdad en dat hij zich opnieuw zou blootstellen aan de bedreigingen van de familie van de dader van het vluchtmisdrijf en de familie van Noor. Voorts zou hij aangesproken worden door een militiegroep, wat hem nog verder van zijn familie zou drijven. Dat verzoeker zou moeten leven in een omgeving van escalerend geweld waar iedere persoonlijke en rustgevende omgeving ontbreekt, kan beschouwd worden als behandeling in strijd met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst in deze op twee arresten die de RvV vorig jaar velde in mei, respectievelijk juni.

2.2. Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift: foto's van zijn paspoort (bijlage 3), foto's met zijn vriendin Noor (bijlage 4), een foto van zijn broer (bijlage 5), een rapport van Caritas International en CIRE (bijlage 6) en algemene informatie omtrent de situatie in Irak en Bagdad (bijlagen 7-9).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verweerder legt op 18 mei 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het betreft een COI Focus inzake de veiligheidssituatie in Bagdad van 6 februari 2017.

3.2. Verzoeker legt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Het betreft een identiteitsdocument en een medisch attest van zijn broer. Verzoeker wil hiermee aantonen dat zijn broer verwondingen opliep naar aanleiding van de terroristische daad van een sjiiitische militie.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.2. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land en deze regio omwille de problemen die hij kent naar aanleiding van zijn betrokkenheid bij een verkeersongeval en zijn relatie met een zekere Noor. Daarnaast zou hij enige tijd voor zijn vertrek zijn aangesproken door een onbekende militie om tegen IS te gaan strijden.

Inzake de problemen die verzoeker naar aanleiding van zijn betrokkenheid bij een ongeval zou hebben gekend, wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Uw verklaringen over het vluchtmisdrijf waar u getuige van was en de gebeurtenissen die daarop volgden konden niet overtuigen. Zo kon u erg weinig vertellen over het slachtoffer van de aanrijding. U kon enkel zeggen dat het om een oude man ging, u dacht dat hij zo'n zestig à zeventig jaar was en dat hij uit uw buurt kwam (CGVS gehoorverslag 15 juni 2016, hierna CGVS1, pg 10 en CGVS gehoorverslag 24 augustus 2016, hierna CGVS2, pg 11). U bleek de naam van het slachtoffer niet te kennen (CGVS1, pg 11). Nochtans sprak u eerst op de plaats delict met de omstaanders over de aanrijding. Deze omstaanders kenden volgens u het slachtoffer, omdat ze ook uit de moskee kwamen en uit de buurt van het slachtoffer kwamen (CGVS1, pg 11). Vervolgens kwamen verschillende leden van de stam van het slachtoffer bij u thuis langs om u vragen te stellen over de aanrijding (CGVS1, pg 11). In deze context lijkt het zeer merkwaardig dat de naam van het slachtoffer op geen enkel ogenblik ter sprake zou gekomen zijn. Ook het feit dat u tijdens het eerste gehoor verklaarde dat het slachtoffer tot de al-Ameeri stam behoorde (CGVS1, pg 11), terwijl u tijdens het tweede gehoor ineens niet meer kon zeggen tot welke stam hij behoorde, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan. U zei dat u het niet wist, omdat u hem niet persoonlijk kende (CGVS2, pg 11), wat geen steek houdt gezien u tijdens het eerste gehoor gewoon meteen op de vraag antwoordde. Het kan geenszins overtuigen dat u elementen die tot de kern van uw asielrelaas behoren (u vreest immers de familie en stam van het slachtoffer, indien u niet tegen uw vriend Hassan zou getuigen), zou vergeten zijn in de korte tijdspanne tussen de twee gehoren op het CGVS.

Er mag toch van u verwacht worden dat de naam van de stam die u vreest in uw geheugen zou gegrift staan. U kon ook niet zeggen of de politie naar de plaats delict was gekomen, noch wist u of er medische hulp gekomen was of gevraagd werd, en of er nog geprobeerd werd het leven van het slachtoffer te redden (CGVS2, pg 11), toch zaken waarvan verwacht zou worden dat ze ter sprake komen, indien u ter plaatse komt om aan de omstaanders, de mensen van uw buurt, te zeggen wat er gebeurd was en wat u wist."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. De algemene en ongefundeerde bewering dat het niet abnormaal zou zijn dat *"men na een het meemaken van een schokkend verkeersongeval last heeft van geheugenverlies omdat men zodanig onder de indruk is van het hele gebeuren"*, kan niet volstaan om afbreuk te doen aan het geheel van de voormelde vaststellingen. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, wel degelijk redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift. Bijgevolg mocht van verzoeker worden verwacht dat hij hierover meer gedegen verklaringen zou afleggen. Dat hij een aantal andere gegevens wel kon verstrekken, weegt geheel niet op tegen de voormelde, aperte lacunes in zijn relaas.

Verzoeker laat de bestreden beslissing bovendien volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

"De geloofwaardigheid van uw verklaringen over het vluchtmisdrijf werden verder aangetast door tegenstrijdige verklaringen over het contact met de broer van het slachtoffer. Bij de DVZ verklaarde u dat de broer van de dader bij u gekomen is om te vragen hoe de familie van het slachtoffer wist waar uw vriend (de dader) woonde (DVZ, vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op het CGVS stelde u dat u enkel telefonisch contact gehad hebt met de broer van het slachtoffer (CGVS2, pg 11). U kon geen verklaring geven voor deze anomalie en hield het erop dat u zoiets niet gezegd had bij de DVZ. Er zijn echter geen redenen om aan te nemen dat er tijdens het interview bij de DVZ zaken zouden toegevoegd zijn aan uw verklaringen die u niet vermeld zou hebben. De twijfels over het contact met de broer van de dader, werden overigens nog versterkt doordat u enerzijds sprak over twee telefoongesprekken met deze persoon - namelijk het gesprek de nacht volgend op de aanrijding en het gesprek de dag voor uw vertrek uit Irak (CGVS1, pg 7, 11) - en u anderzijds niet kon zeggen hoeveel keer in totaal u door hem gebeld werd (CGVS2, pg 11)."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet aanvecht, onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen naar aanleiding van zijn voorgehouden betrokkenheid als getuige bij een ongeval en de hieruit voortgesproten problemen. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan zijn bewering dat zijn familie geen contact meer met hem zou willen omdat hij zijn broer in de problemen bracht. Kritiek op het overtollige motief inzake verzoekers gedragingen na de ontvoering van zijn broer doet aan het voormelde geen afbreuk.

Aangaande de problemen die verzoeker zou kennen naar aanleiding van zijn relatie met een zekere Noor, wordt in de bestreden beslissing daarenboven met recht gemotiveerd:

"Uw verklaringen over uw geheime relatie met Noor en de problemen die ontstonden toen de relatie en haar zwangerschap aan het licht kwamen, konden evenmin overtuigen. Zo bleef u erg vaag over een aantal zaken, waarvan mag verwacht worden dat u er vlot en spontaan zou kunnen op antwoorden. Toen u tijdens het tweede gehoor gevraagd werd hoe lang u Noor al kende, bleef u erg vaag en zei u dat het al een lange tijd was (CGVS2, pg 3). U kon zelfs bij benadering niet zeggen hoeveel jaar zij uw vriendin was geweest (CGVS2, pg 3). Tijdens het eerste gehoor had u echter meteen gezegd dat u haar sinds 2008 kende (CGVS1, pg 16). Uw verklaring dat u verward bent, omdat u hoorde dat zij overleden is, kan bezwaarlijk als een geldige reden voor uw onwetendheid aanvaard worden, aangezien u dit tijdens het eerste gehoor ook al wist en wel vlot de relatie in de tijd kon duiden. U kon zich de dag en maand waarop zij geboren is niet herinneren. U verklaarde dat zij tijdens de schooldagen verjaarde, maar u kon zelfs niet zeggen of zij bijvoorbeeld tijdens de zomer of tijdens de winter jarig is (CGVS2, pg 3). U kende de naam van haar moeder niet (CGVS2, pg 3). U wist niet tot welke religieuze strekking zij behoorde. U had alleen een vermoeden dat zij een sjiitische moslima was, omdat haar stam sjiieten zijn (CGVS2, pg 4). U bleek ook niet te weten in welke wijk zij en haar familie gingen wonen, nadat zij verhuisden uit de Basateen wijk, waar u zelf woonde (CGVS2, pg 4). U kon de naam van haar school niet geven, hoewel u haar tijdens de schooldagen elke dag kon zien en u met haar afsprak nabij het huis van een vriend die vlakbij haar school woonde (CGVS2, pg 5).

Een dergelijk gebrek aan kennis over basisgegevens van de persoon met wie u gedurende meerdere jaren een relatie onderhield en met wie u zeer geregeld contact had zowel in persoon als via

internet/ gsm (CGVS2, pg 6), doet in zeer ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze geheime relatie.

(...)

U kon ook bijzonder weinig vertellen over wat er in feite gebeurd was met uw vriendin Noor. U had enkel informatie over haar situatie via een vriend wiens vriendin bevriend was met Noor. Van deze vriend hoorde u dat de moeder van Noor jullie relatie zou ontdekt hebben, toen zij beelden van u op haar gsm zag. Haar moeder zou dan ongeveer een maand voor uw vertrek uit Irak haar gsm afgenomen hebben, waardoor u geen contact meer kon hebben met haar (CGVS1, pg 16 en CGVS2, pg 7). Via deze vriend hoorde u ook dat Noor vermoord zou zijn. Vervolgens contacteerde u mensen uit uw wijk om naar uw familie te vragen en vernam u van kennissen uit de wijk en burens dat uw familie vertrokken was en dat de slogan 'gezocht door de stam, mag niet verkocht of verhuurd worden' op uw ouderlijke woning was aangebracht. Meer informatie over de omstandigheden van het overlijden van Noor en de gevolgen van deze erekwesitie voor uw familie kon u niet verstrekken. Uw eigen familie zou u niets verteld hebben over de situatie, omdat zij kwaad op u zijn omwille van uw vertrek na het vluchtmisdrijf en geen contact meer met u hebben. Uit bovenstaande is echter al gebleken dat uw verklaringen over het vluchtmisdrijf en de daaropvolgende gebeurtenissen ongeloofwaardig zijn."

Verzoeker voert ter weerlegging van voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Het was geenszins onredelijk om van een jongeman, die van ongeveer zijn zeventiende tot zijn vierentwintigste een geheime relatie met een meisje onderhield, meer gedegen verklaringen te verwachten omtrent het voorgaande. Dit geldt des te meer nu deze relatie blijkens het voormelde gekenmerkt werd door veelvuldige (zowel persoonlijke, digitale als telefonische) contacten.

Wat betreft het gegeven dat verzoeker enige tijd voor zijn vertrek zou zijn aangesproken door een onbekende militie, wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

"Ten slotte haalde u ook aan dat u door een u onbekende militie gevraagd werd om u aan te sluiten en te gaan vechten tegen IS in Diyala. De militie zou informatie gegeven hebben en zou uw gegevens verzameld hebben. Meer gebeurde er niet. U kon niet zeggen wat deze onbekende militie zou doen, indien u zich niet aansloot en zei dat u dacht dat ze u niet gingen vermoorden (CGVS2, pg 13). Sindsdien hebt u niets meer vernomen van deze onbekende militie (CGVS2, pg 13). Uit niets blijkt dan ook dat uw vrees op dit punt nog actueel zou zijn en dat u gezocht zou worden door een onbekende militie. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt dat er geen sprake is van gedwongen rekrutering door milities."

Verzoeker onderneemt niet de minste poging om deze motieven te weerleggen. Bijgevolg blijven zij onverminderd overeind.

De neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de voormelde vaststellingen.

Ten aanzien van het psychologisch attest in het administratief dossier (map 'documenten'), wordt in de bestreden beslissing met recht gesteld:

"Gezien uw ongeloofwaardig asielrelaas, kan er ook niet zonder meer geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u verward bent en het psychisch heel zwaar hebt (CGVS1, pg 15), omwille van hetgeen dat met Noor zou gebeurd zijn (CGVS2, pg 3) en omdat uw familie geen contact meer met u wil, omdat u uw broer Walid in de steek zou gelaten hebben. Het lijkt best mogelijk dat u een moeilijke relatie hebt met een of meerdere leden van uw familie, doch het komt u als asielzoeker toe zicht te bieden op de redenen die daartoe geleid hebben. Indien u dit louter kadert in een ongeloofwaardig asielrelaas, stelt u het CGVS niet in de mogelijkheid uw situatie op een correcte wijze te beoordelen. Ter staving van uw psychologische problemen legde u een schrijven voor van een psychologe opgemaakt op 3 juni 2016 waarin vermeld wordt dat u zevenmaal met een tolk op gesprek kwam in de periode van 27 november 2015 tot 12 februari 2016. Uw asielrelaas wat de problemen gerelateerd aan het vluchtmisdrijf betreft, wordt erin hernomen. Het gaat hier louter om uw eigen verklaringen en deze beschrijving van uw vluchtrelaas doet dan ook niets af aan de hogervermelde vaststellingen. Het schrijven vermeldt niet dat u tijdens de gesprekken over uw vriendin Noor gesproken hebt, wat op zich al opmerkelijk is. De door u voorgehouden gebeurtenissen met betrekking tot Noor zijn zeer ernstig en zouden de nodige indruk op u moeten gemaakt hebben, waardoor toch verwacht zou worden dat dit een rol zou spelen in uw psychologische begeleiding. Voorts roept het vragen op dat het schrijven van de psychologe stelt dat u via uw broer vernomen had dat uw familie naar u gevraagd had en dat u dit zag als een teken dat ze u niet vergeten waren en dat de situatie misschien kon verbeteren, terwijl u tijdens het gehoor ontkende dat er sprake was van enige verbetering tussen u en uw familie (CGVS2, pg 14). Hiermee geconfronteerd zei u dat u 'een gevoel had van zoiets', dat het iets was dat u voelde (CGVS2, pg 14).

Dit blijkt echter geenszins uit de bewoordingen die in het schrijven van uw psychologe gebruikt worden. Uit het schrijven van de psychologe blijkt ook niet dat uw gemoedstoestand van dien aard zou zijn, dat uw verstandelijke vermogens erdoor worden aangetast. Bijgevolg vormen uw opmerkingen over uw psychische toestand en het schrijven van uw psychologe geen afdoende verklaring voor het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Ook en zelfs niet indien hij op zoek was naar rust, mocht worden verwacht dat hij zijn relaas met Noor aan zijn psychologe zou hebben uiteengezet. Dat verzoeker zou lijden aan posttraumatische stress kan uit het voormelde attest, nog daargelaten dat dit niet werd opgesteld door een psychiater, bovendien hoegenaamd niet worden afgeleid. In het kader van het voorgaande kan nog worden opgemerkt dat een medisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest dat werd opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem door zijn patiënt wordt aangereikt.

Betreffende de foto van een muur, opgenomen in het administratief dossier (*ibid.*), wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

"De foto van een muur waarop de voornoemde tekst werd aangebracht, die u na het tweede gehoor doorstuurde, herstelt uw gebrek aan geloofwaardigheid niet, wel integendeel. U verklaarde namelijk dat de tekst in het rood geschreven werd (CGVS2, pg 8), terwijl de tekst op de foto die u bezorgde zwart is (stuk 8). U bleek ook niet goed te weten wat deze slogan betekent. U zei dat u het eigenlijk niet wist, dat u vroeger zoiets zag toen u nog in Irak was in het geval dat er bijvoorbeeld een probleem is tussen twee stammen, dat u zoiets hoorde, maar dat u daar niet van op de hoogte bent, dat zoiets bekend is bij jullie en dat de interviewer het op internet kon opzoeken (CGVS2, pg 8). Gezien u niet goed wist wat de leuze betekent, is het bevreemdend dat u dan voordien verklaarde dat u zeker wist dat Noor vermoord werd, nadat u hoorde dat deze tekst op uw ouderlijke woning was aangebracht (CGVS1, pg 16)."

De *post factum* geuite, dubbele en louter hypothetische bewering dat het mogelijk is dat verzoekers vriend zich vergiste of dat verzoeker het verkeerd begreep kan niet volstaan om de strijdigheid van verzoekers gezegden met de foto te verklaren. Dat verzoeker niet eens kan aangeven waar dit zou zijn misgelopen, is namelijk niet aanvaardbaar en maakt dat hij geen dienstige uitleg verschaft voor de vastgestelde strijdigheid. Verder was het geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoeker zich zou hebben geïnformeerd omtrent de concrete betekenis van de leuze afgebeeld op de foto die hij *nota bene* zelf neerlegde ter staving van zijn asielaanvraag. Dat hij dit niet deed, getuigt van desinteresse voor zijn relaas en problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de aangevoerde vrees.

De documenten inzake verzoekers identiteit, herkomst en familiale profiel, opgenomen in het administratief dossier (*ibid.*) en neergelegd in het kader van de onderhavige beroepsprocedure (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3; stuk 9), kunnen hoogstens deze elementen aantonen doch bevatten geen gegevens die betrekking hebben op het asielrelaas en die afbreuk kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen.

De foto's omtrent slachtoffers van het algemene geweld in Irak in het administratief dossier (map 'documenten') hebben slechts betrekking op de algemene situatie in Irak en zeggen niets over verzoekers persoonlijke vluchtmotieven en situatie.

De foto's, het identiteitsdocument en het medische attest aan de hand waarvan verzoeker wil aantonen dat zijn broer gewond raakte aan de arm, opgenomen in het administratief dossier (*ibid.*) en neergelegd in het kader van onderhavige beroepsprocedure (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 5; stuk 9), kunnen evenmin volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen. Uit deze stukken blijkt geheel niet in welke omstandigheden verzoekers broer de kwetsuur opliep. Evenmin blijkt hieruit wie verantwoordelijk is voor deze kwetsuur.

Er blijkt slechts dat deze het gevolg is van een “terroristisch incident”. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven, kan bijgevolg niet worden aangenomen dat verzoekers broer gekwetst zou zijn geraakt in de omstandigheden zoals geschetst door verzoeker.

Uit de foto's waarop verzoeker met een jongedame wordt afgebeeld (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 4), kan – dit in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen en gelet op het verschil in haarkleur – niet worden afgeleid wie deze dame is. Zelfs indien het een zekere Noor zou betreffen, dan nog blijkt uit deze foto's, die slechts een momentopname bevatten, geheel niet dat verzoeker met deze persoon een jarenlange geheime relatie zou hebben gehad. Evenmin blijkt hieruit dat zijn asielmotieven zouden berusten op de waarheid.

Waar verzoeker in het verzoekschrift de nadruk nog vestigt op het gegeven dat hij een soenniet is, dient tot slot te worden opgemerkt dat, hoewel uit de informatie in het dossier blijkt dat de sjiiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de Zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Ter illustratie kan hierbij verwezen worden naar de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*” waarnaar verweerder verwijst en waarvan de vindplaats is opgenomen in de eindnoten van de informatie die verweerder door middel van een aanvullende nota neerlegt. Uit voormeld standpunt van UNHCR blijkt dat UNHCR niet oproept om personen met verzoekers religie niet terug te sturen naar verzoekers land en regio van herkomst. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU)*, A judicial analysis, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: “Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS.

Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door de partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP’s”) op te vangen (“*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen.

Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de aangevoerde asielmotieven evenmin aan dat hij valt onder toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing door verzoeker naar enkele Franstalige arresten die in het verleden door de RvV werden gevelde is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en iedere asielaanvraag wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Irak is gesteund op de informatie zoals aangebracht door de partijen. Deze is van (veel) recentere aard dan de informatie waarop de door verzoeker aangehaalde arresten zijn gesteund en werd onder meer aangereikt door verzoeker zelf. Tevens werd in het voorgaande terdege rekening gehouden met verzoekers concrete profiel en situatie.

Verzoeker toont aldus niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.4. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog tracht te laten uitschijnen dat zijn medische problemen *an sich* zouden volstaan om aan hem bescherming te verlenen, kan worden opgemerkt dat uit het neergelegde en reeds hoger besproken psychologische verslag hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich heden zou bevinden in een psychologisch kwetsbare positie. Uit dit verslag blijkt namelijk dat verzoekers behandeling, die bestond uit zeven gesprekken met een psychologe, reeds in februari 2016 werd stopgezet gezien de positieve evolutie die verzoeker doormaakte. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat zijn medische problemen of het gebrek aan medische zorgen enig verband zouden houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Tevens dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS